

Vstup do manželství slast, výstup na zbláznění

Vztahy jsou krásné. Už jako děti jsme si přály najít svoji vysněnou princeznu či prince.

Poněvadž vztahy přinášejí vysoké emoce, prožíváme je intenzivně. A díky intenzivním prožitkům se ze vztahu těšíme. Chceme najít toho pravého a trávit s ním čas. Toužíme po tom, abychom prožívali všechny ty úžasné prožitky lásky, které vůbec možné prožívat je. Díky těmto emocím si vytváříme neskutečné sny. Myslíme si, že když najdeme toho pravého partnera, zítřek nám přinese vše, co si jen dokážeme představit.

K čemu ale vlastně je na cestě s tím pravým partnerem svatba? Proč nestačí pouze jasné ano, které si řekneme někde v parku? Proč je potřeba procházet martýriem, jakým je svatební setkání? Je tomu tak proto, že tato slavnost má svůj své kořeny v dávné minulosti.

Jde o určitý rituální obřad, potvrzující rozhodnutí muže a ženy, že budou spolu žít. V naší společnosti má tento rituál církevní základ. Celá tisíciletí platilo, že není možné vstoupit do sexuálního vztahu s mužem či se ženou bez církevního sňatku. Sexuální život před manželstvím byl nazývána smilstvem. Nebylo tedy možné, aby existoval jakýkoliv sexuální vztah (s druhým pohlavím), pokud svazek dvojice, která učinila rozhodnutí spolu trávit celý život, nebyl posvěcen takzvanou svátostí manželství.

Není proto divu, že svatební obřad naše společnost neustále vyžaduje. V současnosti se ale do významné společenské události vpletl i státní úředník. Nejde už jenom o církevní sňatek, ale do obřadu vstupuje i stát, který si taky chce říci své. Na scénu přichází státní úředník, který jaksi "žehná" našemu ano kromě pana faráře. Musíme se objevit na radnici a musíme vyjádřit svůj souhlas do státních knih. Naše ano musí být potvrzeno státem, jinak naše manželství není platné.

Je pravda, že ve společnosti dochází k propojování církve a státu, a tudíž stačí říci ano pouze jednou. Ale nebylo tomu tak vždy. V době komunismu bylo zcela běžné, že toto „ano“ se muselo říkat dvakrát. Jednou na radnici a podruhé v kostele. Je možné, že něco tak hezkého jako je lidský vztah, může podléhat schvalování cizích lidí a státních autorit? Myslím si, že ne.

Láska je vždy nejnítějnějším vyjádřením vztahu dvou bytostí. Vztah bude vždy existovat. Ať už stát či církev fungují, či nefungují. Lidé budou vždy prožívat úžasné okamžiky, ať už s tím někdo souhlasí, či ne. Stát si myslí, že nám dává ochranu. Církev si myslí, že nám dává boží požehnání. Současné trendy však ukazují, že tyto praktiky se stávají zastaralými.

V našem státě se každé druhé manželství rozvede, a zatím neexistuje žádná instituce, která by tomuto jevu dokázala účinně bránit. Není divu, protože mladého člověka dnes nikdo neučí, jak si vybrat svého životního partnera, jakým způsobem budovat vztah, který již vznikl a na začátku byl velmi příjemný. Jak to udělat, aby neustále hrozící pokušení nevěry nenašlo živnou půdu i v mém vlastním vztahu.

Častokrát se stává, že první okamžiky okouzlení po svatbě rychle pominou. Jednoduše jsme svoji a už nás nic nemůže rozdělit. Partneři se přestávají o sebe starat, nepečují o svoji krásu, tloustnou, začínají na sebe mít méně a méně času. Jsme svoji, tak se nemusíme ničeho bát. Jsme přece oddáni před státem a před církví, tak nás už nemůže nic rozdělit.

A najednou i úžasný zamilovaný pár začíná prožívat okamžiky odcizení. Přestanou se jeden druhému líbit, přestanou se jeden o druhého starat. Chodí doma neupravení v tepláčkách, nemyjí se, kupují si levné parfémy. Hrubné chování a slábne vzájemná přitažlivost a sexualita. Ztrácí se cit a touha trávit s tím druhým větší množství času.

A je tedy zcela normální, že krásná sekretářka či příjemný šéf v práci dokáže pěkně zamotat hlavu. Mozek vždy bude pracovat na základě srovnávání informací, proto nám vždy srovná to, co máme doma, s tím, co máme v práci. Pak už stačí málo a nevěra nachází své místo. Nevěra vzniká v důsledku nedostatku lásky a společných tužeb ve vztahu.

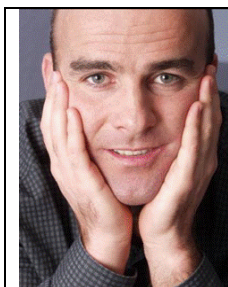
Jestliže se náš vztah stává nepohodlným, je úplně jedno, jestli máme před svatbou, či po svatbě. Zda máme pouze narychlo vzniklý vztah, či jsme v něm již několik desetiletí. Pokud se nám ze vztahu vytratí láska, není již daleko k rozvodovému řízení.

Mizí kdysi vysněné touhy, rozpadají se majetky, na scénu vstupuje hluboká bolest. Začíná se dělit úplně všechno.

Ptám se, jak nám pomohla ta úžasná svatba, jak nám pomohly všechny ty rituály, hostiny, jak nám pomohlo to klanění se oltáři? Zkušenost ukazuje, že nijak. Ptám se tedy, jaký je rozdíl mezi rozvodem a rozchodem? Ve své konečné fázi je totiž nulový. Jediné, co nám rozvod přináší navíc, je boj o majetek, o který se bojovat nemusí, pokud daná dvojice neprošla svatebním řízením.

Dvojice, která spolu prochází rozvodovým martyriem, musí vydávat nemalé prostředky na právníky a nemalou psychickou sílu, aby ustála veškerá soudní řízení, kde se řeší, jak si rozdělit děti, kolik peněz na ně budou muset přispívat a jakým způsobem si rozdělí svůj majetek.

Proč musí do kdysi úžasného vztahu vstupovat státní úředník, státem pověřený soudce či znalec majetku? Není tedy lepší, když se naučíme žít bez tohoto státem či církví naordinovaného obřadu? Není lepší, abychom se naučili opravdově milovat, abychom se naučili hledat svého partnera, kterého nebudeme muset jednou bolestivě opouštět? Abychom se naučili budovat své vztahy tak, aby nám v nich bylo dobře? Pak totiž nebudeme potřebovat žádného úředníka či kněze, aby zpečetil to, o čem si dnes myslíme, že je to to nejlepší.

© Napsal ing. Aleš Kalina

Kouč v oblasti osobního rozvoje

(práce, peníze, vztahy, zdraví)

Email: kalina@mujkouc.cz

www.mujvztah.cz

www.foto-mluvi.cz

www.mamdepku.cz

Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na [www stránky](http://www.stranky.cz).

Měsíčník osobního růstu zdarma: www.mujuvtah.cz/mesicnik-osobni-rust.htm